

คน ใน เงา

เราต่างคนก็ต่างตามหา
คนในเงาของตัวเอง

สาคร พูลสุข เขียน
ผศ.สกุล บุญยทัต บรรณาธิการและคำนิยม
Whistling in the Shade ภาพปกและภาพประกอบ

คนในเงา

สาคร พูลสุข เขียน

ผศ.สกุล บุญยทัต บรรณาธิการและคำนิยม

Whistling in the Shade ภาพปกและภาพประกอบ

จัดพิมพ์โดย **INSPIRE** สำนักพิมพ์ในเครือแนนมีบุ๊กส์

คนในเงา

สาคร พูลสุข เขียน

ผศ.สกุล บุญยทัต บรรณาธิการและคำนิยม

Whistling in the Shade ภาพปกและภาพประกอบ

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2555

ราคา 148 บาท

ฉบับ e-book ราคา 123 บาท

© ลิขสิทธิ์ 2555: สาคร พูลสุข

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

สาคร พูลสุข.

คนในเงา. -- กรุงเทพฯ: อินสปายร์, 2555.

168 หน้า.

1. เรื่องสั้น -- รวมเรื่อง. I. ชื่อเรื่อง.

895.91301

ISBN 978-616-04-0859-7

ISBN 978-616-04-1034-7 (ฉบับ e-book)

กรรมการผู้จัดการ สุวดี จงสถิตย์วัฒนา ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ วาตรี สังข์เกษะ ผู้จัดการสำนักพิมพ์
สุชาดา งามวัฒนจินดา บรรณาธิการที่ปรึกษา เอื้อยจิตร บุญภาค บรรณาธิการบริหาร วาริน วรรณประสาธ
บรรณาธิการเล่ม สุริยาเทพ พรหมมงคล หัวหน้ากองพิสูจน์อักษรและตรวจสอบ อัมพันธ์ คงมั่น พิสูจน์อักษร
และตรวจสอบ ดวงพร วิญญูธรรมรัตน์ ธนุตรา ทิพกนก ผู้จัดการกองศิลปกรรม กฤษดา เสงส์สงค์
ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม สุนันท์ เพชรขาว ศิลปกรรม ชีรพล จิตเจริญ สุภาวดี แพวขุนทด
คอมพิวเตอร์กราฟิก จิตติมา ศรีตันทิพย์ หัวหน้ากองประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ
ประสานงานการผลิต นัตริทิพย์ กลีสิทธิ์ อนุสรดา ตาธเนศ สำนักงาน บริษัท นานมีบุ๊กส์พับลิเคชั่นส์
จำกัด เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919 e-mail: editorial@nanmeebooks.com

เพลตที่ พี.พี.เพลท แอนด์ ฟิร์ม โทร. 0-2274-7988 พิมพ์ที่ พิมพ์ดี โทร. 0-2401-9401

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท นานมีบุ๊กส์ จำกัด เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี)

ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 www.nanmeebooks.com

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน อาทิ หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาว หน้าขาดหาย
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนใหม่ให้ โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่ด้านบน

หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนิยาม

“ชีวิตเป็นเรื่องเฉพาะของการปลดปล่อย...
ที่ก่อเกิดขึ้นจากพลังสะท้อนอันหยั่งลึกแห่งใจ”

ภาพรวมของโลกและชีวิตมักสถิตอยู่กับความหมายในภาพกว้างของจักรวาล...ทุกสิ่งเป็นบทสะท้อนที่ก่อเกิดขึ้นจากท่วงทำนองอันทบซ้อน...ของวัฒนธรรมแห่งการดำรงอยู่ในนามของมนุษยภาพ...สิ่งต่างๆ ได้ก่อรูปก่อรอยขึ้นมาดั่งเลื่อมสลักที่คล้ายดั่งภาพเงาซึ่งฝังอยู่ในมิติของความเป็น...ผ่านความทรงจำอันเนิ่นนาน...และผ่านอารมณ์ร่วมของความรู้สึกในข้อตระหนักแห่งความประจักษ์ที่ชัดแจ้ง ว่ากันว่า...ลึกลงไปในประสบการณ์ของชีวิตหนึ่ง...มักมีภาพสะท้อนของภาพสะท้อนแห่งสรรพสิ่งอันมากมายปรากฏอยู่ในมุมมองแห่งพฤติกรรมของจิตใจ...ในห้วงลึกแห่งเจตจำนงอันล้ำลึกของคนทุกคน...มันคือเงาร่างอันสงบบางของจิตวิญญาณที่สูงค่า...ซึ่งขบแน่นให้วันเวลาของชีวิตได้ดำเนินไปอย่างมีเป้าหมายและด้วยพลังที่สืบเนื่องมาจากผัสสะของหัวใจอันใสสะอาด...เป็นความบริสุทธิ์ที่อยู่เหนือมายาคติใดๆ...สิ่งนี้คือภาพแสดงอันสำคัญต่อปรากฏการณ์ทางมนโสำนึกที่ว่า...**“พลังใจแห่งความเป็นตัวตน...ย่อมเกิดขึ้นได้...ด้วยแรงบันดาลใจอันสูงส่ง...ที่เป็นเนื้อแท้แห่งทาบเงาของชีวิต”**...เหตุนี้สถานะแห่งความเป็นมนุษยภาพจึงเป็นดั่งแบบเรียนรู้ถึงส่วนลึกซึ่งในตัวตนบนวิถีแห่งจิตปัญญาที่ส่องประกายต่อมนโสำนึกด้วยความเจิดจ้าดังแสงฉายของดวงตะวัน แม้ว่า...มันจะเป็นบทบรรเลงแห่งสัจจะที่ก่อตัวมาจากเงาร่างอันเป็นสามัญหรือยากจะจับต้องได้ในมิติแห่งปริศนาก็ตาม...

คนในเงา รวมเรื่องสั้นเพื่อปลูกสร้างพลังใจด้วยมิติสำนักแห่งลมหายใจ อันสงบงาม ถือเป็นผลงานในการรังสรรค์ที่เต็มไปด้วยต้นรากของการพิเคราะห์วิเคราะห์อันลึกซึ้ง ซึ่งเกาะเกี่ยวอยู่กับเงื่อนไขของการรับรู้ต่อประเด็นสำคัญในการดำรงชีวิตทุก ๆ ชีวิตให้ได้เกิดภาวะแห่งการเหยียบย่ำอยู่บนโลกนี้อย่างสง่างามและมั่นคง พลังใจในทุกพลังใจในเรื่องสั้นทั้ง 30 เรื่อง...ล้วนเป็นแบบเรียนของการเรียนรู้ที่เต็มไปด้วยชีวิตชีวา...แบบเรียนซึ่งถูกสื่อสารออกมาอย่างง่ายงามและเต็มไปด้วยความจริงใจ ประสบการณ์นานาที่ฝังอยู่ในพื้นที่ชีวิต...ที่แตกต่างหลากหลายทางด้านวัฒนธรรมของผู้เขียน...ได้ถ่ายทอดผ่านผืนอันวิจิตรดั่งองค์รวมของจิตวิญญาณที่กระตุ้นเตือนให้ผู้อ่านทุกคนสามารถค้นพบแก่นแท้แห่งสาระในความเป็นตัวตนได้โดยไม่ต้องมีอะไรมาปิดกั้นทัศนียภาพของความเข้าใจ...ทุกสิ่งในวิถีแห่งประพันธกรรมจึงนับได้ว่า...เป็นกุญแจที่ไขเข้าไปสู่จินตนาการอันสูงสุด...และนับเนื่องเป็นสิ่งที่ผู้เขียนได้ค่อย ๆ กระซิบบอกกล่าวและแสดงถึงภูมิปัญญาอันถาวรให้เกิดแก่ผู้ตระหนักรู้ในความหยั่งรู้ที่เป็นนิรันดร์

ชีวิตเป็นเรื่องเฉพาะของการปลดปล่อย...ตราบใดที่หัวใจของทุกคนสามารถเรียนรู้และเข้าใจภาพแสดงอันเป็นความหมายของโลกกว้างได้อย่างแท้จริง...ตราบนั้นเราก็สามารถย้อนกลับมามองเงาร่างภายในตัวตนของเราด้วยสายตาแห่งจิตวิญญาณอันเข้มแข็งได้ และนั่นย่อมหมายถึงว่า...พลังใจในตัวตนของเราทุกคนย่อมเกิดขึ้นแล้ว...ตั้งรูกปรอยของ **คนในเงา** อันติดตรึงไม่เคยจางหาย...และไม่เคยลบเลือนไปจากบทบาทอันมีค่าของความ เป็นชีวิตแห่งชีวิต...แม้เมื่อใด

ผศ.สกุล บุญยทัต

คำนำสำนักพิมพ์

ผลงานรางวัลชนะเลิศ Nanmeebooks Award ครั้งที่ 5 ประจำปี 2554 ประเภทเรื่องสั้นสร้างแรงบันดาลใจ ได้แก่ **คนในเงา** เขียนโดย **ศาสตราจารย์ พูลสุข** ซึ่งต้นฉบับที่ส่งเข้าประกวดมีเรื่องสั้นทั้งหมด 45 เรื่อง สะท้อนภาพชีวิตอันหลากหลายของผู้คนริมทะเล ในป่าเขาสูง และในป่าคอนกรีต โดยมีจุดร่วมคือการตามหาตัวตนที่หล่นหายไประหว่างเส้นทางชีวิต

การจัดพิมพ์รวมเล่มครั้งนี้ สำนักพิมพ์ได้รับเกียรติจาก **ผศ.สกุล บุญยทัต** ในการคัดสรรต้นฉบับให้เหลือเพียง 30 เรื่อง เพื่อให้ภาพรวมของเล่มมีคุณภาพอันเข้มข้น และสอดคล้องกับรสนิยมการอ่านในปัจจุบัน

กล่าวสำหรับ **ศาสตราจารย์ พูลสุข** นั้น เรียกได้ว่าเป็นนักเขียน “มือรางวัล” คนหนึ่ง เนื่องจากได้รับรางวัลต่างๆ มาแล้วมากมาย ทั้งสุภาวดี เทวกุลฯ, พานแว่นฟ้า, แว่นแก้ว และนายอินทร์อะวอร์ด

ผลงานส่วนใหญ่เป็นนวนิยายและวรรณกรรมเยาวชน มีเรื่องสั้นบ้างประปรายที่ได้รับรางวัลจากหลายเวทีประกวด และได้รับการรวมเล่มร่วมกับนักเขียนคนอื่นๆ **คนในเงา** จึงนับเป็นรวมเรื่องสั้นแบบฉายเดี่ยวเล่มแรกของเขา

แม้ไม่ต้องเอ่ยอ้างรางวัลต่างๆ มากำลั่นดี หากคุณได้อ่านรวมเรื่องสั้นเล่มนี้จนจบ เราก็เชื่อมั่นว่าคุณจะสัมผัสได้เอง...ถึงฝีมือทางกาประพันธ์ของนักเขียนผู้นี้

สำนักพิมพ์อินสปายร์

คำนำนักเขียน

มีนักเขียนหลายท่านเคยเปรยให้ฟังว่า การเขียนคำนำสำหรับงานเขียนของตัวเองนั้น “หิน” ยิ่งกว่าการเขียนตัวงานเป็นไหนๆ บางคนเกิดอาการเซ็ดเซี้ยว บางคนถึงกับไม่ยอมเขียนคำนำในงานของตัวเอง แต่ไม่ว่าจะลงเอยอย่างไร ผมคิดว่าการปล่อยให้หน้าคำนำว่างเปล่ามันทำให้ทั้งคนอ่านและคนเขียนเกิดความรู้สึกว่างเปล่า แห้งแล้งชอบกลอยู่ เหมือนต้นไม้ไร้รากเหมือนต้นไม้ไม่มีที่มา เหมือนคนไร้เงา

ผมจึงเลือกใช้ชื่อรวมเรื่องสั้นว่า **คนในเงา** ด้วยเหตุผลคือ ผมเชื่อว่าในคนมีเงา ในเงามีคน

อย่าคิดว่าผมเล่นคำเอาเทอะครึบ ผมรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ ส่วนใครจะเลือกมอง “เงา” อย่างไร ใครจะเลือกมอง “คน” อย่างไร ก็สุดแล้วแต่

อีกอย่างหนึ่งนะครับ ผมเชื่อว่า คนเรา “ฝังเงาไว้ในคน ฝังคนไว้ในเงา” เรื่องสั้นหลายเรื่องในชุดนี้มีเรื่องเงาเข้ามาเกี่ยวข้อง ไม่ว่าเงาจากโรงหนังเก่า ริมคลอง เงาจากหนังตะลุง และเงาจากการครุ่นคำนึงถึงอดีต เพื่อเป็นกำลังใจให้ทั้งตัวเราเอง และคนที่เราเฝ้าครุ่นคำนึงถึง

หลายชื่อ หลายสถานที่ หลายเหตุการณ์ในรวมเรื่องสั้นชุดนี้มีจริง ใน
ขณะที่บางเรื่อง บางชื่อ บางเหตุการณ์ มาจากจินตนาการ

แต่ในที่สุด ทั้งสองอย่างจะกลายเป็นเนื้อเดียวกัน

ขอบพระคุณทุกชื่อที่ผมนำมาเขียนถึง ขอบพระคุณบริษัท นานมีบุ๊คส์
พับลิเคชันส์ จำกัด ที่ให้โอกาสในการเผยแพร่ผลงาน ขอบพระคุณท่านอาจารย์
สกล บุญยทัต ที่ให้เกียรติเขียนคำนิยมและคัดสรรต้นฉบับ และขอบคุณ
ทีมงานนานมีบุ๊คส์ทุกคน ที่ได้กรุณาติดต่อประสานงานและดำเนินการต่างๆ
จนหนังสือเล่มนี้สำเร็จลุล่วง ขอบพระคุณท่านผู้อ่าน หวังว่าคงจะมีความสุข
จากการอ่าน

ขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

สาคร พูลสุข

สารบัญ

ผ้าถุงของแม่	11
ล่อ-ก้อ-ชายไฟ	17
คลื่นหักคอ	21
ลูกไฟ	26
ล้าม	32
เจริญกรุง 85	37
สยาม	42
ถนนข้าวสาร	47
สัตว์ประหลาดในห้างสรรพสินค้า	51
ดาราไม่ยอดนิยม	56
เวตาล	61
กองปู่จา	66
อ่อม	70
ผีนํ้า	75
หลุมทราย	79

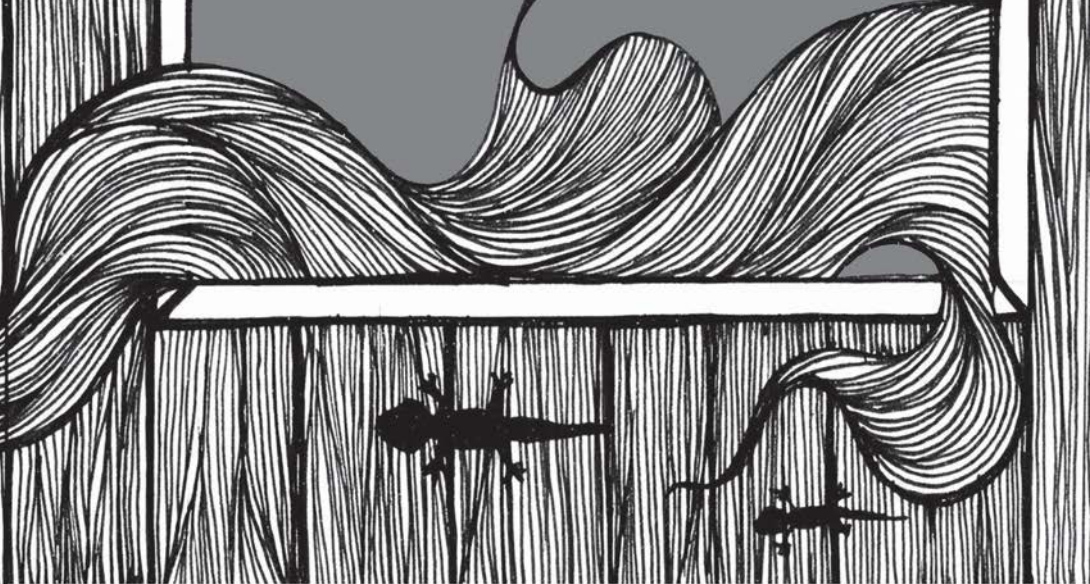

คนที่ผมเอยชื่อ...ก่อนนอน	84
เพื่อนเกลอ	90
ตุ๊กตา	95
อนุสาวรีย์	99
ผู้ชนะ	104
เกมชีวิต	109
ข้าวตอก	114
แก๊งเกนท์	119
เบียดยั่ว	124
ร้านตัดเสื้อริมคลอง	129
นักแสดง	134
หัวไทรามา	139
คนขายรูปหนังตะลุงแห่งป่ากระวะ	145
หนังทอด	152
คนในเงา	157

ผ้าถุงของแม่

ผมนั่งมองลงมาจากหน้าต่างคอนโดมิเนียม จำไม่ได้เสียด้วยซ้ำว่าตัวเองถูกขังอยู่ชั้นที่เท่าไร และผมไม่รู้อีกเหมือนกันว่าเจ้าฝักข้าวโพดขนาดยักษ์สีเหลี่ยมแท่งนี้มีกี่ชั้น รู้แต่ว่า ทุกสรรพสิ่งรอบกายดูเจียบบัน ทุกตึกสูงที่รายล้อมสุดสายตา เหมือนหน่อเนื้อแปลกประหลาดที่แข่งกันแทงยอดขึ้นมาจากแผ่นดินที่ไม่คุ้นเคย เบื้องล่าง รถไฟฟ้าสีขาวเหมือนหนอนตัวใหญ่อวบอ้วน แล่นไต่ไปตามราง มันจอดตามสถานี เปิดประตูถ่ายเอามูลเป็นร่างคนออกมา ก่อนจะกลืนเอาร่างคนฝูงใหม่เข้าไป เพื่อไปปล่อยทิ้งในสถานีต่อไป รวากับว่าฝูงมนุษย์เบื่องล้งเกิดมาเพื่อที่จะถูกกลืนกินเข้าไป แล้วถ่ายออกมาอย่างไม่วันสิ้นสุด มีใครหลายคนเคยพูดว่า เมืองหลวงของเรานั้นอีกทีก็ครึกโครม แต่ผมกลับรู้สึกว่ เนื้อแท้ที่จริงแล้วมันเจียบบัน ทุกคนในเมืองแห่งนี้ดำรงอยู่อย่างเจียบบัน ภายใต้ความอึกทึกของเครื่องกลและความแห้งแล้งของตึกสูง

ก่อนหน้านี้ฉันก็เหมือนคนหนุ่มๆ ไป กระตือรือร้น เต็มเปี่ยมไปด้วยพลัง พร้อมเสมอที่จะกระโจนเข้าหาความท้าทายใหม่ๆ โดยเฉพาะความท้าทายที่ลงเอยด้วยความมั่งคั่ง

ในยุคที่พวกเราถูกทำให้เชื่อว่าเงินทองปลิวว่อนอยู่เต็มฟ้า รอเวลาให้มันตกลงมาในกระเป๋าเท่านั้นเอง วันหนึ่งผมรับโทรศัพท์จากเพื่อน

“มาหาอะไรดีมึงกันหน่อย” เขาพูดและวางสายทันทีโดยที่ผมไม่ทันได้ถามไถ่

เพื่อนของผมอาศัยอยู่ในคอนโดมิเนียมหรูกลางกรุง ชีวิตพร้อมไปด้วยความสะดวกสบาย เขาแทบไม่เหลือคราบโคลงของความเป็นหนุ่มบ้านนอก ห้องของเขาสะอาด ตกแต่งหรูหรา ดอกดาหลาสีมชมพูปักอยู่ในแจกันเซรามิกชิ้นดีจากฝรั่งเศส บาร์เครื่องดื่มเล็กๆ กะทัดรัดอยู่ใกล้โซฟารับแขก เพลงบรรเลงกระซิบนุ่มนวลมาจากลำโพงชั้นดี วิสกี้กลาสีน้ำเงินเปิดรออยู่ก่อนแล้วตอนที่ผมไปถึง

“นายมาช้า” เพื่อนผมติง เขาเริ่มหน้าแดงแบบคนสุขภาพดีที่ดื่มเหล้าเข้าไป

“ช้าหน่อยจะเป็นไรไป แค่มดึ่มเหล้า” ผมว่า

“ใครว่าแค่มดึ่มเหล้า ฟังนะ ฉันมีแผนการลงทุนธุรกิจแบบสุดยออย่าเพิ่งชัก ฟังให้จบก่อน มีคนมาชวนฉันไปลงทุนเกี่ยวกับการเงิน โดยการเปิดบริษัทร่วมทุนหาสมาชิกเข้าหุ้นแล้วให้ค่าตอบแทนงามๆ ให้พวกเขาไปหาสมาชิกต่อ เราจำง่ายเหมือนเดิม เหมือนขุนหมูให้อ้วน สุดท้ายค่อยงัดให้อาหาร แล้วเราก็เอาเงินกำไรไปหาทำไรจากอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราอีกต่อหนึ่ง ฉันมีเส้นสนกลในหลายคน ข้อมูลทางการเงินที่ว่ลับๆ นะ รับรองอยู่ในมือพวกเราแน่ ส่วนเรื่องกฎหมายนะไม่ต้องห่วง หนายชั้นเยี่ยมของประเทศนี้ก็จะเข้าร่วมหุ้นกับเรา” เขาเล่ารวดเดียวจบ

“เหมือนแชร์ลูกโซ่” ผมว่า

“ธุรกิจไหนบ้างละ ที่ไม่เหมือนแชร์ลูกโซ่ มันก็อีหอบเดียวกันนั่นแหละ

เพียงแค่เลี้ยงไปเรียกอย่างอื่น เอาว่า ถ้ามันเจ๊งฉันจะชดใช้ให้นายทุกบาททุกสตางค์” เขารับประกัน

ราวกับแรมิต เงินในบัญชีธนาคารของผมเพิ่มขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ ผมเพลิดเพลินไปกับความมั่งคั่ง แน่หนอนว่าเพื่อนของผมนั้นแทบเดินเหินไม่เหมือนมนุษย์ธรรมดาทั่วไป เขาจัดปาร์ตี้ในคอนโดมิเนียมแทบทุกคืน เสพความสุขจากชีวิตในวัยหนุ่มจนผมอดหวั่นไหวแทนเขาไม่ได้ ว่าเขาจะรับมือกับอาการรุ่งโรจน์ของชีวิตอย่างไรดี แต่แล้ว เมื่อดอกเห็ดแห่งเศรษฐกิจร่วงโรย ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเราเขียนขึ้นมา ถูกกลบด้วยความเป็นจริงแห่งกลไกเศรษฐกิจ ราวกับถูกลบด้วยน้ำยาลบคำผิดชั้นดี ที่ไม่เหลือแม้แต่ร่องรอยของความมั่งคั่ง ผมทั้งหดหู่ อ้างว้าง และยิ่งนับวันยิ่งเกิดความรู้สึกว่าตัวเองได้ถอยเข้าสู่ครรรภ์แห่งมารดา อันเป็นอาการเริ่มต้นของคนที่จะคิดฆ่าตัวตาย

ครรรภ์แห่งมารดา ใช้ แม่ แม่ของผม

ผมคิดถึงผ้าถุงของแม่ ผ้าลายหนูมานสีทองผืนนั้น ผืนที่แม่ยกให้ผมเป็นผ้าห่มเมื่อตอนที่ผมยังเด็กๆ เด็กบ้านนอกสมัยก่อนนิยมใช้ผ้าถุงของแม่เป็นผ้าห่ม ในผ้าถุง เราสร้างโลกของเราขึ้นมา ในนั้นเต็มไปด้วยจินตนาการแบบเด็กๆ นักร้องลูกทุ่ง คนฉายหนัง คนขับรถบรรทุก ตำรวจ ทหาร ล้วนมีแหล่งกำเนิดมาจากผ้าถุงของแม่ ถึงแม้ว่าเมื่อเราหลุดออกจากผ้าถุงมาอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง เราอาจพบว่า โลกจริงได้มอบผ้าห่มผืนใหม่ให้เราเป็นผ้าถุงที่เราต้องจ่ายด้วยราคาแพงแสนแพง บางผืนแพงกว่าความเป็นจริง ก่อนออกจากบ้าน ผมยกผ้าถุงของแม่ขึ้นมาดมกลิ่น

“เอ็งดมผ้าถุงทำไม เท้าที่จำได้ เอ็งไม่เคยซักมันเลย ตั้งแต่แม่ให้เอ็ง” แม่ถาม

“ผมจะได้จำกลิ่นมันไว้ไงครับ กลิ่นเนื้อตัวของแม่” ผมว่า

“ดี แต่อย่าไปหลงกลิ่นอย่างอื่นจนลืมกลิ่นตัวแม่เสียล่ะ”

นานมากแล้วที่ผมไม่ได้กลับบ้าน ผมกลับบ้านครั้งสุดท้ายเมื่อตอนงานศพพ่อ

เมื่อคิดถึงพ่อ คำร่างของชายคนหนึ่งฉายชัดเข้ามาในห้วงความคิด พ่อเป็นคนพูดน้อย ทำงานหนัก ดวงตาสีสนิมเหล็กแทบไร้เงา พวกลูกๆเลยไม่รู้ว่าพ่อคิดอะไรอยู่ ถ้าหากเราจะสังเกตเอาจากแวตา พ่อเคยเป็นนักเลงมาก่อน นักเลงชนิดที่เป็นนักเลงจริงๆ นักเลงที่ต้องคอยคุ้มครองครอบครัวทรัพย์สินเงินทอง ลูกผู้ชายสมัยก่อน ถ้าไม่เคยผ่านชีวิตนักเลงมา แทบไม่มีผู้หญิงคนไหนรัก เพราะสังคมนักเลงลูกทุ่งถือเอาน้ำใจห้าวหาญเป็นคุณสมบัติของคำว่าลูกผู้ชาย พ่อเคยลักเล็กขโมยน้อยมาบ้าง เพื่อพิสูจน์คำว่านักเลง จนเมื่อมาแต่งงานกับแม่ พ่อจึงเลิกนิสัยนั้นเด็ดขาด มีแต่เรื่องเล่าโลดโผนในชีวิตวัยหนุ่มให้ลูกๆ ฟัง ก่อนนอนพ่อมักจะโผล่หน้าเข้ามาในห้องของลูกชายเพื่อสำรวจดูว่ายังนอนกันอยู่ครบ ไม่มีใครออกไปสืบสันดานพ่อเหมือนตอนที่พ่อเป็นหนุ่ม พ่อมักจะสอนลูกด้วยคำพูดเปรียบเปรยแปลกๆ เช่น “ลูกผู้ชายก็เหมือนหมา...” พ่อเว้นระยะเพื่อให้เราได้หายใจหายคอกับถ้อยคำที่พ่อนำมาใช้เปรียบ “ยิ่งอายุมากก็ยิ่งหางยาว พอหางยาวก็ยิ่งคิดว่าตัวเองเก่ง ไส่กัดไล่เท่าเขาไปทั่ว การจะหยุดตัวเองได้ ต้องกัดหางตัวเองให้ได้ เพื่อเป็นการเตือน แต่ก็นั่นแหละ มันยากที่พวกหมาทั้งหลายจะจับหางตัวเองได้ เงินก็เหมือนกัน เหมือนหางหมา ยิ่งมีมากก็ยิ่งอันตราย หน้าที่ของลูกผู้ชายคือต้องจัดการกับหางและเงินของตัวเอง”

เมื่อผมกลับมาถึงบ้าน แม่มองหน้าผมในขณะที่ยกมือรับไหว้ แม่ไม่ออกความเห็นหรือซักไซ้อะไรมาก แก่เข้าคร่ำเงียบๆ ทำอาหารให้ผมกินระหว่างที่นั่งกินข้าวด้วยกัน แม่ยังไม่ซักอะไรอีก นั่นยิ่งทำให้ผมรู้สึกอ้างว้างมากยิ่งขึ้น เมื่อถึงเวลานอน ผมเข้าไปในห้องนอน นึกแปลกใจอยู่เหมือนกันที่หลอดไฟบนเพดานถูกถอดออกไป แต่กลับมีตะเกียงไขเป็ดวางไว้บนหัวนอนแทน ผมมองไปยังข้างหมอน ที่นั่น ผ้าลายหนูมานสีทองผืนเดิมถูกพับวางไว้บนที่นอน ราวกับกำลังรอให้ใครสักคนมาคลี่ไปห่ม ผมค่อยๆ จดตะเกียงไขเป็ดขึ้น แสงตะเกียงเรือเรืออาบไปทั่วทั้งห้อง เป็นแสงเรือเรือที่ผมไม่เคยเห็นมานานแล้ว ผมทิ้งตัวลงนอนอาบแสงตะเกียง เงาของผม

ทอดตัวยู่ตรงฝาด้าน เป็นเงาบิดเบี้ยวที่ออกมาจากร่างของเจ้าของที่มีชีวิต
เบี้ยวบิด ผมเฝ้าปากสนิทเมื่อค่อยๆ เอื้อมมือไปหยิบผ้าถุงของแม่ออกมา
คลี่ห่ม กลิ่นผ้าถุงยังคงหนักแน่นเหมือนเดิม เป็นกลิ่นที่รวมเอาทุกกลิ่นอาย
แห่งวันวาน ในขณะที่ผมคลี่ผ้าถุง ผมมีความรู้สึกว่าการคลี่เอาโลกอีกโลก
หนึ่งออกมา โลกที่ผมเคยอยู่ในนั้นอย่างอบอุ่น เปี่ยมไปด้วยรอยยิ้มเมื่อพ่อ
แอบโผล่หน้าเข้ามาสำรวจลูกชาย ก่อนจะเดินพึมพำกลับไปห้องนอนของตัวเอง
พวกพี่ชายของผมพากันกระซิบกระซาบอย่างเอาจริงเอาจังว่า ลักวันจะลอง
มุดลงทางร่องแมว ดูซิว่าพ่อจะจัดการอย่างไร แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่มีใครกล้า
มุดลงไป

แม่เฝ้าประตูเข้ามา ร่างของแม่ยืนเด่นอยู่ท่ามกลางแสงเรื่อเรืองของ
ตะเกียงไข้เปิด

แกยีนอยู่อย่างนั้น มันคงอย่างยิ่ง หนักแน่นอย่างยิ่ง เมื่อเทียบกับผม
ซึ่งกำลังจะละลายอยู่ในแสงตะเกียง

“พ่อเอ็งไม่อยู่แล้ว ข้าต้องมาดูแลแทนพ่อของเอ็ง ว่ามีลูกคนไหนแอบออก
จากบ้านไปตอนกลางคืนบ้าง นี่ถ้าพ่อเอ็งอยู่ เอ็งจะแก้ตัวเรื่องไม่จับทางตัวเอง
กับพ่อของเอ็งยังไง”

ผมโผล่หน้าออกมาจากผ้าถุงของแม่ ด้วยความรู้สึกว่าตัวเองกำลัง
โผล่หน้าออกมารับโทษที่แอบไปทำเรื่องเถรเอาไว้

“ผมดูแลมากไหมครับ” ผมถาม เสียงสั่น

“เอ็งดูแล ทั้งสี่หน้า น้ำเสียง นี่ถ้าเอ็งเกิดร้องให้เข้าด้วยละก็ จะยิ่งดู
แย่เข้าไปใหญ่”

แม่พูดจบแล้วเดินออกไป ผมมองตามร่างของแม่ แม่แก่ลงมากแล้ว
แต่ยังต้องมาดูแลหน้าลูกแทนพ่อ ดูเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครออกไปนอกห้องใน
ยามกลางคํากลางคืน ทั้งๆที่แม่เองก็รู้ว่า ผมได้ออกไปจากห้องมาหลายปีแล้ว
ออกไปแล้วจับทางตัวเองไม่ได้

ผมดึงผ้าถุงของแม่ขึ้นคลุมหน้า สูดเอากลิ่นผ้าถุงเข้าทุกลมหายใจ

เข้าออก ผมรับเอาทุกกลิ่นที่ฝังลึกอยู่ในผ้าถุง ผมรู้สึกว้า ความอ้างว้าง
โดดเดี่ยวคล้ายกับตัวเองได้ถดถอยเข้าสู่ครรภ์แห่งมารดา อันเป็นอาการ
เริ่มต้นของคนที่จะคิดฆ่าตัวตายนั้น จางหายไปจากความรู้สึกนึกคิดของผม
อย่างน้อยก็คืนนี้ คืนที่ผมนอนหอมผ้าถุงของแม่ ผ้าห่มที่อุ่นเพราะกลิ่นกาย
ของแม่ ผ้าห่มที่สร้างโลกใบแล้วใบเล่าให้ผม ทั้งโลกในอดีต โลกปัจจุบัน และ
โลกที่ผมต้องเข้าไปอยู่ในอนาคต

โลกที่ผมยังไม่รู้ว่า เมื่อถึงเวลาเข้าจริง ๆ ผมจะจับทางตัวเองได้ตาม
คำสอนของพ่ออีกหรือเปล่า

ลอ-กอ-ชายไฟ

นางหันรีหันขวางอยู่กลางครัวไฟ เย็นนี้ไม่มีแกจืดแกใจจะหยิบฉวยอะไรมาทำกับข้าว บ้านเจียนเหงามาตั้งแต่บ้าย เจ้านกกาเหว่าที่มักจะมาส่งเสียงร้องอยู่ข้างบ้านก็พลอยหายไปด้วย ดูทีหรือ เวลานั้นต้องการเพื่อนมาคลายเหงา ไม่ว่านกกาหรือจิ้งจกสักตัวก็พากันหายไปหมด เหลือบมองหม้อซามรามไหซึ่งวางเรียงรายอยู่ในครัวแล้วนึกอ่อนใจ นางรู้สึกเหมือนมีก้อนอะไรหนักๆ มาถ่วงอยู่ตรงท้ายทอย คอยดึงให้นางถอยหลังเมื่ออยากจะก้าวไปข้างหน้า หลายครั้งมาแล้วที่ปัญหาเล็กๆ อย่างการไม่รู้จะทำอะไรกินในมือเย็นก็ชวนให้รู้สึกหดหู่ขึ้นมา นางเดินไปมาอย่างไม่รู้จะทำอย่างไรดีอยู่นาน จนมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าต่าง ลองเอื้อมมือไปเปิดดูเผื่อจะช่วยให้อะไรดีขึ้นบ้าง

ยังยืนอยู่อย่างนั้น ทนร้อนทนฝน อวดใบเป็นแฉกอยู่ในแสงยามเย็น ตันสูงมาจากเงาชายขอบหน้าต่างตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ อวดผลสีเขียวแก่ สีเหลืองอมเขียวรอบคอบ บางลูกสุกเหลืองมีร่องรอยนกกรงหัวจุกมาจิกกิน นางก้มลง

ดูที่พื้นดิน บางลูกสุกงอมหล่นลงไปตรงโคนต้น

คิดถึงคนที่นำมาปลูกไว้แล้วอดใจหายไม่ได้ เขาจะจำได้ไหมหนอว่าได้ปลูกมะละกอไว้ชายค้ำเรือน ปลูกแล้วหัวเราะกับสำนวนที่ว่า “ลอกอขายไฟ” ซึ่งหมายถึงการมองไม่เห็นคุณค่าของสิ่งของหรือบุคคลใกล้ตัว นางเหมาเอาว่าเธอต้องการบอกนางกลายๆ ว่านางเป็นลอกอขายไฟสำหรับเขา

เอื้อมมือไปจับลูกมะละกอ ลูบไปมาอยู่ครู่หนึ่ง คิดถึงเมื่อครั้งยังเป็นสาวรุ่น แม่เคยแกงส้มมะละกอกับกุ้งเสียบให้กิน รสกลมกล่อมของมะละกอ กุ้งสุกกึ่งดิบ ทั้งหวานทั้งกรอบ กับรสเข้มข้นของกุ้งเสียบสีแดงเข้มยังติดอยู่ในความทรงจำ แม่ยังพูดทีเล่นทีจริงว่า เกิดเป็นลูกผู้หญิง แต่งงานแต่งงานแล้วต้องระวังอย่าให้สามีคิดว่าเราเป็นมะละกอริมค้ำ หรือที่คนแถบถิ่นบ้านนางเรียกว่า “ลอกอขายไฟ”

“ทำไมหรือแม่”

“ลองเป็นดูสิ แล้วจะรู้ว่าทำไม”

นางเป็นลอกอขายไฟตั้งแต่เมื่อไหร่กันหนอ คงจะเป็นตอนที่วัยรุ่นตัวนั้นเข้ามาในชีวิตของเธอ ซ้อมมาห้าหมื่นกว่าบาท พ่วงพิกว่าทุกคนในบ้าน เธอเอาใจใส่ยิ่งกว่าลูกเมีย พาออกไปวิ่งตั้งแต่เช้า หาข้าวเปลือกคั่วใส่ดิบให้กิน ลับลูกตาลอ่อนให้เคี้ยวเล่น ทางมุ้งให้นอน แปรรงขันให้ทุกเย็น ครั้งแรกที่ชนชนะ เขาประกาศลั่นบ้านว่านี่แหละคือวัยรุ่นบุญของเธอ ต่อไปนี้ชีวิตเขามีแต่คำว่าวัยรุ่นเท่านั้น ใหญ่ๆ ยิงชนยิงชนะ เหลิงกันทั้งวันทั้งคืน มาระยะหลังๆ ชนะบ้าง แพ้บ้างก็ยังดูครึกครื้นดี แต่พอแพ้มากกว่าชนะ เธอเริ่มออกปากว่าจะขายมันทิ้ง ซื้อตัวใหม่ เป็นวัยรุ่นของนักการเมือง บางทีเธออาจจะไปเป็นหัวคะแนนให้กับการเมือง เพื่อที่จะได้วัยรุ่นมาฟรีๆ หรือถ้าจะซื้อก็คงไม่แพงจนเกินไปนัก ไม่นานรถนักการเมืองก็มาถึงบ้าน ชนเอาบรรดาหัวคะแนนมากินเหล้า เมากันจนตึก แล้วจึงพากันกลับ นางต้องเก็บกวาดคนเดียว โดยที่เธอไม่ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลืออะไรเลย

ยิ่งย้อนคิดความหลังก็ยิ่งน้อยใจ ตัดสินใจปลิดตาลูกหนึ่ง แต่งตั้ง

เต็มมือ ผิวเป็นมัน ยางสีขาวยืดหยุ่นออกมาจากขั้ว ลองใช้นิ้วดีดดู เสียงดัง เปาะหนักแน่น นางปอกเปลือกแล้วหันเป็นชั้นขนาดพอคำ ต่อจากนั้นลูไป โขลกน้ำพริกแกงจนละเอียด เตรียมน้ำมะขามเปียก น้ำตาลปี๊บ และน้ำปลา สำหรับปรุงรสเอาไว้ข้างเตา คั่วหอมมาตวงน้ำใส่แต่พอดี ต้มพอเดือด เอา น้ำพริกแกงลงละลายในหม้อ ตามด้วยกุ้งเลียบและมะละกอ ทั้งให้เดือดสักครู่ ใส่น้ำตาลปี๊บและน้ำปลาแล้วก็ยกลง แกงเสร็จแล้วยังมีเวลาเหลือพอ จึงทอด ปลาตุ๋นราดด้วยขนาดตามพริ้วเอาไว้กินเคียงกับแกงส้ม แล้วลงไปเก็บถั่วฝักยาว ปลุกเองข้างบ้านมาล้างน้ำ หักเป็นสามท่อนวางเรียงในจาน แล้วเอาฝาชีมา ครอบเอาไว้

รอเขากลับมากิน

กว่าจะกลับมาก็ค่ำ หน้าตาดูเรียบเฉย อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเจียบๆ คนเดียว และทำตัวเหมือนกับไม่คุ้นเคยบ้านตัวเอง เขาลงไปเสียทุกอย่าง ทำราวกับว่าบ้านเป็นที่ที่ไม่เคยพบมาก่อน นางยกส้อมกับข้าวมาวางไว้ ตักน้ำใส่ขันใบใหญ่

“กินข้าวสิ” นางชวนเขากินข้าว น้ำเสียงของนางราบเรียบ

เขานั่งลงข้างส้อมข้าว นางเปิดฝาชี ตักข้าวใส่จานให้เขา ให้ตัวนางเอง เขาดักข้าวใส่ปาก ตักแกงในถ้วยขึ้นชิม

“แกงอะไรนี่” เขาถามขึ้น หลังจากที่กลืนข้าวคำแรกลงคอ

“แกงลวกอช่ายไฟ” นางตอบ น้ำเสียงราบเรียบเหมือนเดิม

“อร่อยดี เข้ากับปลาดุกย่างทอด” เขาว่า น้ำเสียงดีขึ้น

“ปลุกไว้ตั้งนานแล้ว นี่เพิ่งจะเก็บมากินลูกแรก” นางว่าตามจริง

เป็นเขาที่ตกอยู่ในภวังค์ความคิด เขาเคี้ยวข้าวในปากช้าๆ สายตา จ้องมองจานข้าว ส้อมข้าว แล้วตักข้าวคำใหม่ใส่ปาก เคี้ยวช้าๆ แล้วทำท่า เหมือนคนเคี้ยว นางส่งขันน้ำให้

“ไม่นึกว่าจะโตจนเก็บกินได้แล้ว” เขาร่าฟุ้งออกมา ดูเหมือนเขามี เรื่องอื่นจะพูดออกมาอีก แต่ยังลังเลอยู่

